

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.408/2012/26. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. december hó 05. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. évi szeptember hó 25. napján kelt 21.B.844/2012/21. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott 2. tényállási pontban írt cselekményét a 2012. évi C. tv. 365. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a.) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b.) pontja szerint minősülő rablás büntette kísérletének,

a tényállás 1., 3. és 4. pontban foglalt cselekményeit 2012. évi C. tv. 365. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a.) pontja szerint minősülő rablás büntettének **minősíti**, melyből 2 rb. cselekmény kísérlet.

Halmazati büntetését 6 (hat) év börtönre és 6 (hat) év közügyektől eltiltásra **enyhíti**.

A szabadságvesztés büntetés kétharmadának kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlottal szemben **614.880.-** (hatszáztizennégyezer-nyolcszáznyolcvan) forintra **vagyoneklobzást** rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés büntetés tartamába beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat 2 rb. rablás büntettének kísérlete [1978. évi IV. tv. 321. § (1) és (5) bekezdés a.) pont] és 2 rb. rablás büntette, melyből 1 rb. kísérlet [1978. évi IV. tv. 321. § (1) és (4) bekezdés a.) pont] miatt halmazati büntetésül életfogytig tartó börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte; megállapította, hogy legkorábban 20 év elteltével bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott az ok megjelölése nélkül, védője pedig téves minősítés miatt és enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.807/2012/3. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el. A tényállást a bizonyítás anyagával összhangban, hiba és hiányosság nélkül állapította meg és az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

A megalapozott, így a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekményeket is törvényesen minősítette.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározásával és az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapításával a vádlottal szemben a törvény szerint alkalmazható legenyhébb büntetést szabta ki. A főbüntetés enyhítésének lehetőségét az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. 85. § (4) bekezdésének kötelező rendelkezése kizárja.

Az ítélet egyéb rendelkezései körében a tényállás 1. pontja esetében az 1978. évi IV. tv. 77/B. § (1) bekezdés a.) pontja és (5) bekezdés a.) pont alapján vagyonelkobzás elrendelése indokolt, ez a súlyosítási tilalom sérelme nélkül pótolható.

Mindezekre tekintettel indítványozta 614.880.- forint összeg erejéig vagyonelkobzás elrendelését, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

A nyilvános ülésen az **ügyész** az írásbeli átiratában foglaltakat annyiban módosította, hogy indítványozta az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabály alkalmazását, a cselekményeknek a 2012. évi C. tv. szerinti minősítését és határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabását, egyebekben az írásbeli indítványát fenntartotta.

A **vádlott védője** perbeszédében eljárásjogi szabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság - indítványuk ellenére - a szakértőket nem hallgatta meg, illetve hogy az egyes helyszíneken rögzített felvételeket, hanganyagokat nem játszotta le, pedig a felmerült bizonytalanságokat - például hogy hogyan tartotta a fegyvert a vádlott, illetve mit mondott - a felvételek alapján lehetett volna tisztázni, emiatt az ítélet megalapozatlan.

Vitatta az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint a tényállás 2-3-4. pontjaiban az önkéntes elállás nem állapítható meg, hiszen a vádlott saját belső elhatározása miatt cselekedett így, mely fakadhat akár félelemből is.

A védő megítélése szerint a törvényszék a kísérletek esetében az elkövetési értéket is tévesen állapította meg, arra hivatkozott, hogy a vádlott szándéka az első, befejezett cselekményhez hasonló érték elvitelére irányult.

A 2012. évi C. tv. kedvezőbb elbírálást tesz lehetővé, a vádlott terhére rótt cselekmények minősítésére és arra tekintettel, hogy nem kötelező az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása, hanem lehetőség van tetterányos büntetési tartam meghatározására.

A büntetés kiszabása körében enyhítő körülmény a vádlott egészségi állapota, megbánó magatartása, öngyilkossági kísérlete, büntetlen előélete. A 2012. évi C. tv. 38. § (3) bekezdés alapján méltányos büntetés kiszabását indítványozta.

A bejelentett fellebbezések enyhítésre irányulóan eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy a törvényszék a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint folytatta le. A Be. 118. § (2) bekezdés szerint eljárva a vádlott beismerő vallomása mellett beszerezte az egyéb bizonyítékokat is.

A törvényszék kihallgatta mindazokat a tanúkat, akik vallomása releváns információt tartalmazott, illetve tárgyalás anyagává tette mindazokat az okiratokat, melyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak. A tanúk vallomásának a Be. 296. § (2) bekezdésére alapozottan, ügyészi indítványra történő felolvasására szintén törvényesen került sor. Ezeknek a meg nem jelent tanúknak a kihallgatását a Be. 285. § (1) bekezdésben felsoroltak nem indítványozták és a bíróság sem tartotta szükségesnek megidézésüket.

Az ítélet tábla nem osztotta a védő azon álláspontját, hogy a video- és hangfelvételek lejátszásának elmaradása az ítélet felderítetlenségét eredményezi, ugyanis a vádlott beismerő vallomása és az azt alátámasztó bizonyítékok alapján a tényállás kétséget kizáró módon megállapítható volt.

A másodfokú bíróság egyetértett az ítélet 14. oldal hatodik bekezdésében a bizonyítási indítvány elutasítása körében kifejtett álláspontjával is. Az ügyben készült igazságügyi szakértői véleményt a bíróság aggálytalannak ítélte meg és értékelte is a tényállás megállapításakor, a szakértő meghallgatása az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel.

Ennek során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata alapján megalapozatlan, mert kisebb részben hiányos.

A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

A tényállás 3. pontját, az ítélet

4. oldal harmadik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a kasszában 4,5 millió forint volt; illetve a

4. oldal negyedik bekezdés harmadik mondatot azzal, hogy a vádlott felszólításának a sértett nem tett eleget, mondta neki, hogy „nem adok semmit”, majd ezt követően lépett ki a vádlott látóköréből és bújt el a vasajtó mögött.

(I. számú tanú vallomása nyomozati iratok 1501. oldal).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

----- O -----

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján a szükséges részletességgel és iratszerűen tartalmazza a bizonyítékok számbavételét.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében mérlegelte is. A szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékoknak a logika és ésszerűség szabályainak megfelelő értékelésével helyesen jutott arra az álláspontra, hogy kétséget kizáró módon bizonyított, hogy a vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményeket.

A tanúk a nyomozás során meggyőző határozottsággal azonosították a vádlottban a támadót.

A felismerésre bemutatás, mint nyomozati cselekmény lefolytatását képfeltevővel rögzítették, a fényképfelvételeket az irat tartalmazza, így az eljárás törvényessége, elsődlegesen a Be. 122. § (1) és (3) bekezdésében foglalt szabályok betartása ellenőrizhető volt.

A hivatkozott törvényhely értelmében a tanúnak felismerésre legalább három személyt kell bemutatni. Személyek bemutatása esetén az ügytől független és a felismerést végző által nem ismert, továbbá a kérdéses személlyel a fő ismertető jegyekben megegyező tulajdonságú - így különösen vele azonos nemű, hasonló korú, testalkatú, bőrszínű, ápoltságú és öltözetű - személyeket kell a kérdéses személlyel egy csoportba állítani. A kérdéses személynek vagy tárgynak a csoporton belüli elhelyezkedése a többitől jelentősen nem térhet el, és nem lehet feltűnő.

A felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyvekhez (nyomozati iratok 795-803., 2211-2219. és 2249-2257. oldal) csatolt fényképek alapján megállapítható, hogy a nyomozati cselekmény során a törvényi előírásokat maradéktalanul betartották. A bemutatott személyek ruházata, magassága, testalkata, kora, bőrszíne is megegyezett.

A felismerő tanúk elmondták azt is, hogy a kérdéses személyt milyen körülmények között észlelték és milyen ismertetőjegyeiről tudnák őt azonosítani. A felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyvek is rögzítik, hogy a tanúk az elkövetőt termete, testalkata, magassága, arca, tekintete alapján ismerték fel teljes határozottsággal.

Mindezek alapján a nyomozás során végzett felismerésre bemutatások lefolytatása törvényes volt, azok eredményei - más bizonyítékokkal együtt - a vádlott beismerő vallomását erősítették meg.

Így a tényállás 1. és 4. pontja esetében a nyomozati iratok 2299-2301. oldalán a rendőrség által készített jelentés szerint a bűncselekmény idején a vádlott telefonját a rablások helyszínének közelében használták.

A tényállás 2. és 4. pontjának helyszínén megtalált mikroanyag és elemi szál maradványok a vegyészszakértői vélemény szerint (nyomozati iratok 1787-1801. oldal) származhatnak a vádlott ruhájáról.

A 2. és 4. tényállásoknál a rablások helyszínén rögzített szagnyom is azonosságot jelzett (nyomozati iratok 1739-1769. oldal).

A tényállás 2. és 3. pontja esetében a kamera által a rablás időpontjában rögzített felvételeken (nyomozati iratok 1137. és 1393. oldal) látható személy a vádlottal egyező magasságú és testalkatú, illetve tisztán kivehető, amint az elkövető fegyvernek látszó tárgyat fog az alkalmazottakra. A nyomozó hatóság összehasonlító vizsgálatot is végzett a két helyszínen készült felvételekről (nyomozati irat 1139-1147. oldal), amelynek eredményeképpen kimutatták a két elkövető azonosságát.

Ezen túlmenően a tényállás 4. pontjának helyszínén rögzített 2 darab ujjnyom-töredék a vádlott bal keze közép- és gyűrűsujjától származó, az azonosság kategorikusan és minden kétséget kizáróan megállapítható a szakértő vizsgálat alapján (nyomozati iratok 1727-1731. oldal).

A fenti törvényes bizonyítékok olyan zárt logikai láncot képeznek, mely alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a rablásokat a vádlott követte el.

Az elsőfokú bíróság részletes indokát adta tényállási pontonként annak, hogy az elkövetési, illetve a veszélyeztetett értéket mi alapján állapította meg. Az annyiban szorul kiegészítésre, hogy a Budapest...szám alatti pénzváltó estében az alkalmazott vallomása szerint valóban a kassza mellett található egy széf is, amihez neki nem volt kulcsa, azonban a 4,5 millió forint a kasszában volt, amihez ő hozzáfért, tehát a veszélyeztetett érték is ezzel egyező összeg.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, az elkövetéskor hatályos büntető anyagi jogszabály rendelkezéseinek megfelelően minősítette a cselekményeket és szabta ki a büntetést.

Az ítélőtábla az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 1. napján - a cselekmény elkövetése, illetve nem jogerős elbírálása és az ügy másodfokon történő jogerős befejezése között - történt hatálybalépésére tekintettel vizsgálta, hogy a vádlottra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást.

A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő 1978. évi IV. tv., illetve az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. tv. 2. § szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Ha azonban a cselekmény az elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, akkor az új törvényt kell alkalmazni. A másodfokú eljárás idején hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseit mind a cselekmény minősítése, mind a büntetés kiszabása körében vizsgálni kell.

A cselekmény minősítését meghatározó, az anyagi jog alkalmazásában irányadó értékhatárok: az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 138/A. § b.) pont szerint nagyobb érték a kétszázezer forintot meghaladó, de a kétmillió forintot meg nem haladó, jelentős érték a kétmillió forintot meghaladó, de az ötvenmillió forintot meg nem haladó; míg az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény 459. § (6) bekezdés b.) pont szerint a nagyobb érték ötszázezer-egy és ötmillió forint közötti, míg a jelentős érték ötmillió-egy és ötvenmillió forint közötti.

Mindkét jogszabály akként rendelkezik, hogy a cselekmény fegyveresen elkövetettnek minősül akkor is, ha lőfegyver utánzatával követik el (1978. évi IV. tv. 137. § 4/a.) pont és 2012. évi C. tv. 459. § (1) bekezdés 5/a.) pont).

Az 1978. évi IV. tv. 321. § (4) bekezdés a.) pontja szerinti fegyveresen elkövetett rablás büntette büntetési tétele öt évtől tizenöt évig, míg a 321. § (5) bekezdés a.) pontja szerinti jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntette büntetési tétele tíz évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés. A 2012. évi C. tv. 365. § (3) bekezdés a.) pontja szerint minősülő fegyveresen elkövetett rablás büntette öt évtől tíz évig, a 365. § (4) bekezdés b.) pontja szerint minősülő jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntette öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett.

Mindezekre tekintettel a vádlott által elkövetett vagyon elleni erőszakos bűncselekmények enyhébben minősülnek, hiszen a tényállás 3. pontja esetében jelentős érték helyett nagyobb értékre elkövetett, illetve valamennyi rablásnál enyhébb büntetési tétellel fenyegetett.

A büntetés kiszabásának elvei is jelentősen megváltoztak: míg az 1978. évi IV. törvény 85. § (4) bekezdés alapján az elkövetővel szemben életfogytig tartó szabadságvesztést kellett kiszabni, melyből a 47/A. § (2) bekezdés értelmében legkorábban 20 év elteltével bocsátható feltételes szabadságra, addig a 2012. évi C. törvény 81. § (4) bekezdés rendelkezése legalább három, különböző időpontban elkövetett, befejezett személy elleni erőszakos bűncselekményt követel meg, mely jelen ügyben nem valósult meg. A fenti rendelkezéseket összevetve megállapítható, hogy a vádlottal szemben a bíróság mérlegelésétől független, életfogytig tartó szabadságvesztés helyett határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabására kerülhet sor.

A jogalkotó mindkét törvény esetében fegyház fokozatot ír elő háromévi vagy azt meghaladó, a rablás súlyosabban minősülő eseteire kiszabott szabadságvesztésnél (1978. évi IV. tv. 42. § (2) bekezdés b/2. pont, 2012. évi 37. § (3) bekezdés ad.) pont), illetve mindkét törvény lehetővé teszi eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását (1978. évi IV. tv. 45. § (2) bekezdés, 2012. évi 35. § (2) bekezdés).

A cselekmények minősítése és a büntetés kiszabása tekintetében az új büntetőtörvény a vádlottra nézve a cselekmény lényegesen kedvezőbb elbírálását eredményezi, ezért a vádlottal szemben az ítélőtábla a 2012. évi C. tv. szabályait alkalmazta.

A másodfokú bíróság a jelenleg hatályos büntetőtörvény alapján a vádlott

- 2. tényállási pontban írt cselekményét a 2012. évi C. tv. 365. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a.) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b.) pontja szerint minősülő rablás büntette 10. § (1) bekezdés szerinti kísérletének,
- a tényállás 1. pontban foglalt cselekményét a 2012. évi C. tv. 365. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a.) pontja szerint minősülő rablás büntettének,
- a tényállás 3. és 4. pontban foglalt cselekményeit 2 rb. a 2012. évi C. tv. 365. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a.) pontja szerint minősülő rablás büntette 10. § (1) bekezdés szerinti kísérletének minősítette.

A törvényszék részletes indokát adta annak, hogy az önkéntes elállás miért nem állapítható meg, e körben kifejtett indokolását az ítélőtábla azzal egészíti ki, hogy a vádlott a bűncselekmény törvényi tényállásában meghatározott tevékenységet már befejezte, a bűncselekmény következő - befejezettségi - stádiumba jutásához az elkövetőnek további tevékenységet nem kellett kifejtenie, így cselekménye teljes (befejezett) kísérlet, mely esetében az önkéntes elállás kizárt.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető

társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen vette számba.

A vádlott által megvalósított bűncselekmények tárgyi súlyának megítélésénél nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy három cselekmény kísérleti szakban maradt, köztük a legsúlyosabb megítélésű is, illetve hogy az elkövetési mód sem kirívóan súlyos megítélésű.

Alanyi társadalomra veszélyességének vizsgálatánál pedig kiemelés érdemel, hogy büntetlen előéletű, a cselekmény után az elkövetett öngyilkossági kísérlet kapcsán ítélték lőfegyverrel visszaélés miatt felfüggesztett szabadságvesztésre, más eljárás azonban nem indult ellene. A másodfokú eljárásban is megbánó magatartást tanúsított és a közvetlenség folytán észlelhető volt, hogy önmagában azon tényből adódóan, hogy több éve áll büntetőeljárás hatálya alatt, már szembesült magatartásának helytelenségével és következményivel. Mindezek alapján az a következtetés vonható le, hogy a jövőben törvénytisztelő életmódot kíván folytatni.

Mindezen körülményekre tekintettel az ítélőtábla a vádlottal szemben a törvényi minimumot kevés tartammal meghaladó büntetés kiszabását látta indokoltnak, ez a büntetési célok eléréséhez szükséges, de elegendő is. Ezért a szabadságvesztés büntetését 6 évre enyhítette, ehhez igazítva a közügyektől eltiltás tartamát is.

A 2012. évi 37. § (3) bekezdés ad.) pont alapján a kiszabott szabadságvesztést fegyházban kellene végrehajtani, azonban a másodfokú bíróság nem látott indokot a törvényszék által alkalmazott eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megváltoztatására, annak jogszabályi alapja a 2012. évi C. tv. 35. § (2) bekezdés, így a szabadságvesztés börtön végrehajtási fokozatú.

Az ítélőtábla a 2012. évi C. tv. 38. § (1) és (2) bekezdés a.) pontja alapján rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, amely a vádlott esetében a büntetés kétharmad részének letöltését követő nap.

A közügyektől eltiltás kiszabására vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. tv. 61. § (1) bekezdés és 62. § (1) bekezdésen alapul.

A 2012. évi C. tv. 74. § (1) bekezdés a.) pontja értelmében vagyonelkobzást kell elrendelni a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett.

A vagyonelkobzás célja a bűncselekményből eredő vagyon elvonása, arra a vagyontárgyra - illetve ha az már nem lelhető fel, olyan összegre - kell elrendelni, amelyhez az elkövető közvetlenül a bűncselekmény útján jutott.

Az irányadó tényállás alapján a vádlott a tényállás 1. pontjában foglalt rablás útján 614.880.- forinthez jutott, ez a bűncselekmény elkövetése során megszerzett vagyon.

Az elsőfokú bíróság erre az összegre - a jogszabályi feltételek fennállása ellenére - vagyonelkobzást nem rendelt el, ezt a másodfokú bíróság pótolta.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a 2012. évi C. tv. 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2013. év december hó 05. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.

a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.

előadó bíró

Dr. Sebe Mária s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2012. évi szeptember hó 25. napján kelt 21.B.844/2012/21. számú ítélete vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.408/2012/26. számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2013. év december hó 05. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2013. év december hó 05. napján

. Nehrer Péter s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: